

mede, og jeg troer tilstrækkeligt, af Krigsskatten, og jeg indseer virkelig derfor ikke, hvorledes man kan finde sig besvøiet til at foreslaae, at de tillige skulle bære en Part af det, som Staten vil bespare ved at nedsætte Renten. Hvad den ærede Forslagsstiller har sagt med Hensyn til den Indflydelse, som det skulde have paa Capital-Omsætningerne, hvis disse Papirer bære 2 pCt. Rente, istedetfor at de tidligere have baaret 4 pCt., maa jeg ærligt bekjende, at jeg ikke har forstaaet ligesom det, i det Hele taget, forekommer mig at være mindre klart, hvorledes han kan formene, at den Omstændighed, at Capitalisterne kunne sætte deres Penge i Creditbeviser, kan have en anden Indflydelse paa Omløbet, end naar de sætte dem i enhver anden Eiendom. Tværtimod jo mindre bunden Capitalen er — og han bemærkede selv, at man meget let kunde sælge disse Creditbeviser igjen, og i alt Fald er det vist, at de komme til Udtrækning inden kort Tid — desto mere ere Capitalisternes Midler reserverede for Omløbet. Til hvad der er blevet bemærket af den ærede Finanzminister, troer jeg saaledes kun endnu at maatte tilføie, at, hvad der især eller idetmindste for en stor Deel i Forsningen har bidraget til at holde Creditbeviserne, som bleve udgivne i 1848, hvoraf en stor Mængde paa eengang blev udgivet og kom frem paa Markedet — hvad der, siger jeg, i Forsningen meget har bidraget til at holde dem i Priis, var, at Creditbeviserne paa 5 Rbd. kunde omverles mod Valuta i Banken; men jeg tvivler høiligen paa, at man kan enten fordrø, vente eller haabe, at Banken skulde kunne bringe det Offer at give Contanter, hvoraf Banken nu gjør 5 pCt. og til enhver Tid 4 pCt. Rente, for at komme i Besiddelse af Creditbeviser, der ikke vilde give mere end 2 pCt. Rente. Jeg vilde idetmindste ansee en saadan Fremgangsmaade af Bankens Bestyrelse at være i Uoverensstemmelse med de dem som Bankens Bestyrere paaliggende Pligter. Man vilde altsaa savne en meget betydelig Støtte for Dyrthol-

delsen af Creditbevisernes Priis, paa samme Tid, som man berøvede dem en anden Støtte for deres Værdi, nemlig at de give 4 pCt. Rente. Jeg vilde derfor meget fraraade at træffe en saadan Foranstaltning, der for en stor Deel vilde falde tilbage paa Staten selv, og for den øvrige Deel paa de Individer, som allerede ere rammede tilstrækkeligt ved Krigsskatten, og hvorved, det være sagt til Slutningen, det dog ikke vil kunne forhindres, at enkelte Speculanter ligesaa godt kunde vinde ligesaa meget som tidligere, naar de opkjøbte Creditbeviserne; thi, naar disse til enkelte Tider maaskee sank 5, 6, 7 eller 8 pCt., paa Grund af, at de gave 2 pCt., og man maatte sælge dem, saa kunde der være samme Fordeel ved at opkjøbe dem, og have dem liggende i eet Aar, om de ogsaa kun gave 2 pCt., som ifald de gave 4 pCt., og kun vare dalede 2 eller 3 pCt.; thi det maa Enhver, som seer noget klart ind i disse Forhold, meget godt vide, at der ligesaa godt kan være stor Fortjeneste ved at opkjøbe Papirer, der give ringe Renter, som ved at opkjøbe Papirer, der give høie Renter, og at Alt her er afhængigt af Prisen, hvorfor man kan kjøbe det ene og det andet Papir.

Med Hensyn til hvad den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavn's 9de District (Fenger) har anført, skal jeg bemærke, at det ingenlunde har været min Hensigt at give „glimrende Fremstillinger“ af Indtægts- og Formueskattens Fortræffelighed. Jeg har udhævet det, og jeg troer at have gjort det tydeligt, at, om jeg end erkjender denne Bestatnings Fordele, og, om jeg endogsaa føler Nødvendigheden af at komme til den, saa er jeg dog ikke blind for dens svage Side, og ikke saa blindt indtaget for den, at jeg skulde raade til at indføre den *couste qui couste*.

Rettelse.

- Nr. 163 Sp. 2591 L. 8—9 f. o. „Besterforslev“ læs: „Besterforslev“,
— 167 Sp. 2659 L. 12 „mellem $\frac{1}{3}$ og $\frac{1}{4}$ “ læs: „mellem $\frac{1}{3}$ og $\frac{1}{4}$ mere“.